

Punk rock tuli vastaan Soundin jutuissa vuoden 1976 aikana ja siitä innostuneena aloin opetella englantia lukemalla Ämmänsaaren kirjastossa Melody Makeria, kun sinne oli sellainen tilattu. Melody Makerista löytyi juttuja englantilaisista punk-bändeistä kuten Damnedista eikä juuri haitannut, että lehden kanta punkkiin oli vähän kielteinen. Kuten myöskin kotimaan rock-lehdistä Musassa. Soundissa taas uhrattiin koko ajan enemmän palsta-tilaa tälle uudelle, niin kiehtovalle ilmiölle. Metsämarjoja myyntiin poimimalla olin saanut taskurahaa ja tilannut Epe's Music Shopista levyjä. Pink Floydin Atom Heart Motherin levynkannen lehmää katsoessa ja levyä kuunnellessa tuli kyllä mieleen, että tätäkö on rock. Mutta jotain jännempää rupesi löytymään muualtakin kuin lehtien sivuilta: Loppuvuodesta 1976 TV2:n Iltatähdessä esiintyi jo mainittu Damned, joka sai vähintään silmät pullistumaan. Muttei korvia soimaan, koska reilusti alle kouluikäisiä sisaruksia ei vielä voinut häiritä kovin äänekkäällä punkilla. Olin aloittanut jo aiemmin pianotunnit kansalaisopistossa, vaikka kotona olikin pianon sijasta Yamahan sähköurut. Tietysti haaveilin punk-bändin perustamisesta, mutta hengenheimolaisia soittopuuhaan ei vielä kylältä löytynyt. Nuoteista opettelun Steppenwolfia ja Blood Sweat & Tearsia, kun Bachilta ja muilta menueteilta suinkin ehdin. Vuonna 1977 ei vielä löytynyt kotimaisia punk-suosikkeja, kun Briardista tai muistakaan en innostunut ja niin aloin seuraamaan ulkomaisia bändejä. Merta edemmäs kalaan niin sanotusti silloin ja näin myös jatkossa. Kun ei ollut bändikiireitä niin vielä ehti ihan hyvin syksyisin vaikka metsästystä harrastamaan niin kuin monet muutkin paikkakunnan nuoret. 1977 lopussa tilasin ensimmäisen Hilseen ja eikös siinä ollut yleisökilpailu, milloin Sex Pistols hajoaa ja kilpailun voittajalle luvattiin vapaavalintainen lp-levy. Kilpailu oli varmastikin vitsi, mutta yksi lukija otti sen tosissaan. Olin ehkä ainoa osallistuja ja veikkaukseni Pistolsin hajoamiselle oli 30.2.1978. Niinkuin Miettinen kirjoitti seuraavassa Hilseen numerossa kilpailun tuloksen julkistaessaan: "Tätä ironiaa ette voi ymmärtää..." Voittamaani Motörheadin 1. lp:tä odotin aika kauan, koska Miettinen joutui pummaamaan levyn Epesiltä. Ehkä tämä oli varhaisten punk-muistojeni kohokohta. Taikka sitten arvosteluni Sleepy Sleepersin Hyrynsalmen keikasta Hilseessä 1979. Viimein 1979 punk käynnistyi toden teolla koko maan laajuisesti. Yhtäkkiä joka puolella oli elävän musiikin yhdistyksiä, bändejä, pienlehtiä, jotka tosin melkein kaikki oli enemmän tai vähemmän tai siis oikeastaan hyvinkin paljon enemmän toistensa kaltaisia. Mutta into oli tarttuvaa, yhtäkkiä kaikki tuntui olevan mahdollista. Vaikka Eput tai Pelle ei olisi olleetkaan suuria suosikkeja niin keikat ja festarit oli innostavia ja ikimuistoisia. Ainakin silloin tuntui siltä. Keikoille tuli paljon muitakin kuin punkkareita, koska jotain oli tapahtumassa ja jos ei haluttu olla punk niin jotenkin kuitenkin menossa mukana. Ainakin seuraamassa miten jotkut pogosi keikoilla jalkansa kipeiksi. Menoa riitti joka puolelle Suomea, joka niemeen ja notkelmaan. Ämmänsaarella pääsivät vihdoin myös punk-bändit aloittamaan 1979-80: Rutto, Neuroosi ja Kommando, jossa viimeksi mainitussa minäkin musisoin jo ihan keikoille asti. Kaikki kolme pääsi vieläpä radioon Juhannuspitää 1980 -ohjelmaan muiden paikkakunnan rokki-bändien vanavedessä, kun Suomussalmi oli valittu radion jokavuotiseksi juhannuspitäjäksi. 1980 Ämmänsaarella innostuttiin perustamaan elävän musiikin yhdistys ja paikallisille bändeille ja muillekin saatiin järjestettyä keikkoja. Pienlehti Syyhy aloitettiin ja ystävällisesti Syyhy julkaisi myös omia tekeleitäni, joista olen saanut kuulla kommentteja viime vuosiin asti. 1980 oli myös ensimmäinen Suviyön sumutus, joka pienen tauon jälkeen jatkui entistä ehompana 1990-luvulle asti. Innostus säilyi pitkään ja luulenpa ettei esim. Sielun Veljillä ollut valittamista keikastaan 1980-luvun Ämmänsaarella. Sellaistakin puhuttiin noihin aikoihin, että Ämmänsaari oli Oulun ja Rovaniemen ohella yksi pohjois-Suomen aktiivisimpia keikkapaikkoja ja sen on paljon pieneltä kylältä. Kun Elmut saivat ainakin osan alkusysäyksestään uudesta aallosta niin siten punkilla oli pitkäaikaisia vaikutuksia syrjemmässäkin. Suomussalmen musiikkiyhdistyksen Sumun hallituksessa olin 1980-81 ja hallituksen jäsenistä ainakin jotkut olisivat voineet löytyä vaikkapa partiolaisten paikallisyhdistyksen hallituksesta, jos sellainen olisi kylällä ollut. Tämän havainnon teen positiivisella mielellä, mielestäni koko kansan uusi aalto oli

parempi kuin tosiuskovaisten ja harvojen valittujen uskonlahko. Suhteellisen äkkiä se kaikki lopulta oli ohi, 1981 mennessä meininki oli hiipunut ja punk muuttunut. Joku 70-luvun lopun porukoista niin meillä kuin kuulemani mukaan muuallakin rupesi poliisiksi tai armeijaan kapiaiseksi eikä kukaan jäänyt ikipunkkariksi tai siirtynyt harrastamaan hc-punkkia. Miten paljon tällaista kehitystä mahtoi olla 80-luvun hc-punkkien keskuudessa. Sivusta seurasin hc-kuvioita, kun olin muuttanut Helsinkiin ja silloisen bändimme treenikämppä -ja keikkapaikkakin- oli Käpylän Vuoritalolla 80-luvun puolenvälin jälkeen. Mutta se oli sitten kokonaan toinen juttu.

-mies, 1961, Ämmänsaari, aktiivinen osallistuja